

Mèxic, D.F. 27 de maig del 1954

Estimats pares i Joan: acabem de rebre la seva lletra del dia 22. FA dos ~~setes~~ o tres dies que varem rebre aquella en la qual ens comunicaven l'aprovació del meu llibre per part de la censura. N'estic contentíssim i ara sí que em faig totes les il·lusions que no m'atrevia a fer-me.

Joan, fill meu: ne tingut una alegria enorme en saber el teu premi de poesia. Que sense deixar el camí que t'has triat, tinguessis una forta vocació literària, seria per a mi un dels plaers més grans. Et felicito i t'abraço de tot cor.

M'agrada que en graus, en más, en macià i en cluselles es recordin de mi. Jo els tinc sempre presents amb un gran afecte i desitjaria reprendre l'antic tracte amb ~~ells~~ ells. No cal dir fins a quin punt tots aquests sentiments els aplico, multiplicats, a la Montserrat, al Manuel i als seus fills.

Nosaltres seguim tots bé, gràcies a Déu. Suposo que a hores d'ara ja deuen tenir les rotos de la glòria vestida d'holandesa. La Glòria segueix éssent la que diu coses més divertides. Ara, a Mèxic, estem en plena temporada de pluges. De cop i volta, es desfermen unes tempestes que esfereeixen. L'altre dia, estaven la Rosa i els nens per casa, tots escampats i cada ú dedicat al seu joc o a la seva feina quan, de sobte, va fer un llamp i un tro imponents. Tots els nans van córrer a cercar l'eixopluc de la seva mare i la glòria, quan

Marins Calvet

es dedicaren a comentar el ret, digué: "Jo em pensava que el cel s'havia espatllat!..."

m'agradarà, pare, que em tingui al corrent de totes les incidències de la publicació del llibre. Repeteixo que em fa una il·lusió enorme i que, com ja li havia dit en una ocasió anterior, el ret que s'editi em semblarà una anticipació ~~del nostre retorn~~ del nostre retorn. Per la lentitud que prenen de vegades aquests afers, em fa l'efecte que perquè el llibre surti a la tardor, ja s'ha de començar ara la feina... no dic, almenys, pel que jo sé, del llibre d'en Cartra. ~~que per cert~~ ^{Ella} està desesperat. Les últimes notícies que en tingué foren en el sentit que el llibre estava ja totalment imprès, i que només per unes lleus dificultats econòmiques, no es podia donar encara a l'enquadrador. Això li digueren a principis d'any i ell demanà a n'en Ribera que n'hi enviés un exemplar sense relligar, que ell ja ho faria fer aquí. Des d'aleshores, no n'ha sabut res més. Vostè en sap alguna cosa, pare?

Ara sóc jo el qui deo carta a n'en Ariadú. Ja em tocava... Quan hi pugui parlar, o bé si ja ho ha fet, digui'm quines són les seves impressions.

Jo també rellegeixo "Gacli" (i mal m'està el dir-ho) amb un gust i una sorpresa que es van renovant. Tinc interès per saber el final. Encara que sembli mentida, no el recordo en absolut, i només sé, pel que me'n digueren els membres del jurat, que ell fou la causa que no em donguessin el "Premi Creixells" al qual va participar. Per cert, pare, que si no té a mà i no li ha de donar feina, m'agradaria saber el resultat de les votacions, si és que teníem guardats els retalls que en parlàvem. Bé: a reveure! Una abraçada ben forta per a tots. Molts records de la rosa i petons dels nens

Pere